

Sygn. akt I NO 129/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik (sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania M. O.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2019 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 713,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 3 września 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 2 kwietnia 2019 r., nr (...)/2019, działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84, dalej jako: „ustawa o KRS”), Krajowa Rada Sądownictwa (dalej jako: „KRS” lub „Rada”) postanowiła: nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. O. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W.

Na dwa wolne stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim 2018, poz. 713, zgłosił się adwokat M. O. (dalej jako: „Skarżący” lub „Odwołujący”).

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół członków, który zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, przeanalizował je, przeprowadził naradę i bezwzględną większością głosów postanowił nie rekomendować (0 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, 3 głosy „wstrzymujące się”) Krajowej Radzie Sądownictwa przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Skarżącego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W..

Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że podejmując uchwałę wzięto pod uwagę, iż kandydat biorący udział w konkursie spełnia wymagania ustawowe określone w art. 61 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 52 ze zm., dalej: „p.u.s.p.”). Rada wskazała, że podejmując uchwałę kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym: oceną kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym, oceną ze studiów i z egzaminu zawodowego, wynikami głosowania Kolegium Sądu Okręgowego w W. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W. oraz innymi dokumentami dołączonymi do karty zgłoszenia.

W dalszej części uchwały opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia kandydata (s. 3-4 uchwały).

Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się pozytywną oceną kwalifikacyjną oraz doświadczeniem zawodowym kandydata. Krajowa Rada Sądownictwa brała pod uwagę oceny uzyskane przez kandydata na dyplomie wyższych studiów prawnych oraz z egzaminu zawodowego. KRS miała na względzie, że mimo uzyskania pozytywnego wyniku z egzaminu adwokackiego kandydat uzyskał: z zakresu prawa karnego - ocenę dobrą, z zakresu prawa cywilnego - ocenę dostateczną, z zakresu prawa gospodarczego - ocenę dostateczną, z zakresu prawa administracyjnego - ocenę dostateczną.

Rada uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w W. i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W. Na posiedzeniu w dniu 20 listopada 2018 r. Kolegium Sądu Okręgowego w W. jednogłośnie negatywnie zaopiniowało kandydaturę M. O. Natomiast na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W. w dniu 3 grudnia 2018 r. uzyskał on 6 głosów „za”, przy 62 głosach „przeciw”.

W konkluzji KRS stwierdziła, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie M. O. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności ocenione łącznie: kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, uzyskana ocena kwalifikacyjna, a także jednogłośnie negatywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w W. i poziom poparcia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W.

Odwołaniem z dnia 23 maja 2019 r., M. O. zaskarżył w całości uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2019 z dnia 2 kwietnia 2019 r. Zaskarżonej uchwałę zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 60 § 1 pkt 5 p.u.s.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie - w ten sposób, że Krajowa Rada Sądownictwa uznała, iż M. O., który ukończył 30 rok życia nie posiada wieku wystarczającego do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego, tymczasem zgodnie z ww. przepisem kandydat na stanowisko sędziego sądu rejonowego spełnia kwalifikację wieku po ukończeniu 29 roku życia;

2) naruszenie prawa materialnego, tj. z art. 60 § 1 pkt 6 i 7 p.u.s.p. w zw. z art. 60 § 2 pkt 4 p.u.s.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w ten sposób, iż Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że okres jego praktyki jest niewystarczający do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego, tymczasem zgodnie z powyższym przepisem adwokat legitymujący się co najmniej 3-letnią praktyką zawodową spełnia wymóg doświadczenia zawodowego;

3) naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dowolną ocenę akt sprawy i podjęcie w oparciu o nie błędnych ustaleń faktycznych, m.in. poprzez błędne stwierdzenie przez KRS, iż „z oceny kwalifikacyjnej wynika, że prowadząc indywidualną praktykę zawodową, nie reprezentował swoich

mocodawców w sprawach trudnych czy skomplikowanych”, podczas gdy ocena kwalifikacyjna nie zawierała takiego stwierdzenia.

Mając na uwadze treść art. 398⁹ § 1 k.p.c., Skarżący wniósł o przyjęcie odwołania do rozpoznania, z uwagi na to, że jest ono w sposób oczywisty zasadne, a ponadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, polegające na odpowiedzi na pytanie, czy Krajowa Rada Sądownictwa może odmówić przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego sądu rejonowego kandydata, który jest jedynym kandydatem na wolne stanowisko sędziowskie i który spełnia kryteria opisane w art. 61 § 1 i 2 p.u.s.p. do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego.

Powołując się na art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały i nadanie jej następującej treści: „Krajowa Rada Sądownictwa przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie M. O. do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W.”, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania.

Powyższe zarzuty zostały rozwinięte w treści odwołania. Skarżący wskazał w pierwszej kolejności, że konkurs dotyczył dwóch wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Rejonowym w W., przy czym Odwołujący był jedynym kandydatem. M. O. zaznaczył, że Sąd Rejonowy w W. znajduje się w bardzo trudnej sytuacji kadrowej a postępowania sądowe (zwłaszcza cywilne) prowadzone są w sposób bardzo przewlekły. Skarżący podkreślił, że spełnia wymogi niezbędne do powołania na stanowisko sędziego sądu rejonowego określone przez ustawodawcę - ukończył 29 lat, wykonywał zawód adwokata co najmniej przez trzy lata, jako adwokat reprezentował swoich klientów w sprawach bardzo zróżnicowanych, trudniejszych i prostszych, a jego kwalifikacje potwierdziła pozytywna ocena kwalifikacji dokonana przez sędzię wizytator Sądu Okręgowego w W.

Pismem z dnia 28 czerwca 2019 r. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania jako pozbawionego uzasadnionych podstaw, w całości podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej uchwale. W treści pisma podniesiono, iż zaskarżona uchwała zawiera wyczerpujące uzasadnienie, z którego wynikają kryteria jakimi kierowała się KRS przy podejmowaniu uchwały, a nadto, że

dochowano wszystkich wymagań proceduralnych. W ocenie Rady, odwołanie stanowi jedynie polemikę z jej stanowiskiem i jest podyktowane subiektywnym poczuciem pokrzywdzenia Skarżącego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko-radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania.

Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Warto w tym kontekście wskazać,

że rażąco nieuprawnionym w tym kontekście jest żądanie ze strony skarżącego dokonania przez Sąd Najwyższy zmiany treści uchwały KRS. Stoi to nie tylko w sprzeczności z kasatoryjnym charakterem kompetencji Sądu Najwyższego wynikających z art. 44 ustawy o KRS, ale nade wszystko, dokonanie zmiany treści uchwały KRS stanowiłoby *de facto* przypisanie sobie przez Sąd Najwyższy prawa do rekomendowania Prezydentowi kandydata na urząd sędziego w zastępstwie Krajowej Rady Sądownictwa, co stanowiłoby rażące naruszenie Konstytucji RP. Sąd Najwyższy, rozpatrując odwołanie od uchwały KRS może jedynie utrzymać ją w mocy lub uchylając, przekazać Radzie do ponownego rozpatrzenia.

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy. Ma ona wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale. Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09). Tak więc, w przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16). Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

W ślad za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 2019 r., sygn. akt I NO 70/19, należy przypomnieć wielokrotnie wyrażane stanowisko Sądu Najwyższego, w myśl którego, „zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym jak i z przepisami postępowania” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14). Tym samym, skarżący nie musiał powoływać się na występowanie w jego sprawie podstawy kasacyjnej w

postaci istotnego zagadnienia prawnego, mianowicie „czy Krajowa Rada Sądownictwa może odmówić przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego sądu rejonowego kandydata, który jest jedynym kandydatem na wolne stanowisko sędziowskie i który spełnia kryteria opisane w art. 61 § 1 i 2 p.u.s.p. do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego”.

Ponieważ jednak wskazane zagadnienie prawne stanowi istotny punkt w argumentacji Skarżącego, dokonując oceny prawnej zaskarżonej uchwały, należy w pierwszym rzędzie wskazać, w ślad za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 2019 r., sygn. akt I NO 70/19, że wykonując swoje konstytucyjne funkcje w zakresie wyłaniania kandydatów na urząd sędziego, „Krajowa Rada Sądownictwa ma kompetencje do: 1) nierekomendowania żadnego z kandydatów; 2) rekomendowania kandydatów na część z wolnych stanowisk; 3) rekomendowania tylu kandydatów ile wolnych stanowisk; 4) rekomendowania kandydatów w liczbie przekraczającej liczbę wolnych stanowisk. Możliwość nierekomendowania przez KRS żadnego z kandydatów albo niektórych z kandydatów znajduje potwierdzenie nie tylko w konstytucyjnej funkcji Rady, ale także w orzecznictwie Sąd Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2019 r., I NO 1/19; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2019 r., I NO 2/19; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2014 r., III KRS 3/14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15)”. Tym samym, nie ulega wątpliwości to, że KRS ma kompetencje do nierekomendowania żadnego z kandydatów w ramach przysługującego jej uznania. Wskazać należy, że powoływanie sędziów ustanowione zostało przez Konstytucję RP prerogatywą Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (art. 144 ust. 3 pkt 17 ustawy zasadniczej), a wyłączna zdolność postulacyjna w tym zakresie została przyznana Krajowej Radzie Sądownictwa (art. 179 Konstytucji RP).

KRS ma możliwość nierekomendowania tak niektórych kandydatów, jak i nierekomendowania żadnego spośród startujących kandydatów w konkretnym konkursie, uznając, że nie spełniają oni przesłanek ustawowych lub nie spełniają zdaniem Rady kryteriów konkretnego konkursu w stopniu odpowiednio wysokim. Pogląd ten znalazł swój wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w szczególności w wyroku z dnia 15 maja 2013 r., sygn. akt III KRS 197/13, w którym

stwierdzono, że kognicja Sądu Najwyższego sprowadza się do badania zgodności uchwały Rady z prawem. Przedmiotem badania jest procedura przed Radą i strona formalna uchwały, a nie dokonywane przez Radę oceny kandydatów. W stanie faktycznym stanowiącym podstawę tamtego rozstrzygnięcia, KRS nie rekomendowała pozytywnie żadnego z kilku kandydatów, czego Sąd Najwyższy nie zakwestionował (podobnie co do kompetencji KRS do nieprzedstawiania żadnej z kandydatur Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 11 marca 2014 r., III KRS 3/14 oraz w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13).

Także argumenty natury historycznej, w tym sposób dotychczasowego funkcjonowania Rady i regulamin działania KRS, wskazują na możliwość braku rekomendacji dla wszystkich lub niektórych kandydatów w danym konkursie (tak uzasadnienie i stanowisko KRS w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2015 r., III KRS 35/15).

W szczególności uchwała Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (Monitor Polski 2011 nr 72, poz. 712), w § 17 ust. 6 *in fine* przewidywała, że zespół może też nie rekomendować Radzie żadnego z kandydatów. Analogiczne uregulowanie zawierał § 18 ust. 6 uchwały nr 125/2015 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 lutego 2015 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (Monitor Polski 2015, poz. 304 z późn. zm.), a także § 18 ust. 6 uchwały nr 265/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (Monitor Polski 2018, poz. 840) oraz przewiduje aktualnie obowiązujący § 19 ust. 6 *in fine* uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (Monitor Polski 2019, poz. 192).

W przypadku nieprzedstawienia żadnego z kandydatów, KRS powinna jednak szczegółowo uzasadnić swoją decyzję. W szczególności należy wskazać powody nierekomendowania kandydata, wskazując kryteria których kandydat nie spełnia albo których nie spełnia w wystarczająco wysokim stopniu. Ocena taka może wyrazić się w fakcie niezyskania bezwzględniej większości głosów „za” w głosowaniu tajnym, co także powinno być wskazane jako powód nieudzielenia rekomendacji. Jednakże wynik głosowania musi korespondować z treścią

uzasadnienia uchwały. Elementy te powinny być zawarte w uzasadnieniu uchwały, tak aby można było poddać ją kontroli z punktu widzenia jej zgodności z prawem.

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, podziela przytoczone poglądy.

Nie ma racji Odwołujący, podnosząc jakoby Rada uznała, że ukończenie przez kandydata 30 roku życia nie jest wystarczające do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego, a okres wykonywania przez niego zawodu adwokata jest niewystarczający do objęcia przez niego tego stanowiska. Przeciwnie, Rada stwierdziła, że kandydat „(...) posiada przygotowanie zawodowe zarówno teoretyczne, jak i praktyczne uprawniające go do ubiegania się o stanowisko sędziego sądu rejonowego” (s. 3, pkt 3 uchwały), jednakże „(...) nie wypełnia on zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa kryterium kwalifikacji, w tym doświadczenia zawodowego i życiowego w stopniu uzasadniającym przedstawienie jego kandydatury z wnioskiem Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej” (s. 4, pkt 3 uchwały). Jak wskazano wyżej, KRS ma prawo do merytorycznej oceny kandydata, w tym wyrażenia opinii, że Odwołujący „nie reprezentował swoich mocodawców w sprawach trudnych czy skomplikowanych”, jeśli w jej ocenie nie miały one takiego charakteru.

W konkluzji przyjąć należy, że postępowanie przed KRS ma charakter konkursowy, a Rada w swojej kompetencji ma prawo do nieprzedstawiania określonej kandydatury na stanowisko sędziowskie albo też może nie obsadzić stanowiska w danym konkursie, jeżeli uzna, że kandydat nie spełnia jej kryteriów, ustalonych na potrzeby określonego konkursu i konkretnego stanowiska sędziowskiego. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada wskazała przyczyny braku rekomendacji, m.in.: kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, uzyskana ocena kwalifikacyjna, jednogłośnie negatywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w W. i poziom poparcia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów okręgu Sądu Okręgowego w W. (s. 4, pkt 6 uchwały).

Odnosząc się do kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego wymienionych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, godzi się podkreślić, że katalog ten (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza

wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Samo pojęcie „kwalifikacji” kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, jest nieostre, ocenne, stanowi klauzulę generalną, a przepis go nie precyzuje, stąd ostatecznie decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania wszystkich przesłanek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, orzeczono jak w sentencji.